

Goedemorgen,

Wat een rare tijd! Maar wat een beleid in De Wingerd!
Dit verdient ook eens een pluim en een woordje van dank.

Wat een ondersteuning, ... bij het ziek vallen, de berichtjes, de telefoontjes, de ellelange brief die hier in de brievenbus belandt, vol met lof.

Bij het terugkomen, na toch een hele tijd er tussenuit te zijn, bloemetjes, chocolade en de nodige inlichtingen om op een veilige manier terug aan de slag te gaan. Aan alles wordt gedacht.

Jullie allen die steeds opnieuw onderhandelen en overleggen dag na dag en zoeken wat goed is en niet goed, steeds kort op de bal spelen.

Ook gisteren, na toch een lange dag van eerst werken en dan een kort teamvergadering, werden we weer verrast met een kaartje en een rolletje snoep aan onze fietsen.
Gek maar het zijn die dingen die het doen.

Want zolang ik bezig ben op de plaats waar een stukje van mijn hart ligt, denk ik dat ik de hele wereld aan kan, tot ik ineens aan mijn fiets sta en de kracht niet meer heb om mijn helm boven te gaan halen, omdat ik hem vergeten ben.

Dan thuis komen en een tweede job die op me wacht, eten maken.
Geen soep, aardappelen, groenten en vlees, maar vandaag een snel gemaakte croque monsieur, wat ook heerlijk kan smaken, na zo'n dag.

En dan 's nachts wakker worden van wat lage rugpijn en een stijve nek.
En dan blijf ik even stilstaan ..... elke collega, elk met hun aparte job en kwaliteiten.

Dan besef ik dat de zovele bijscholingen, in groep of persoonlijk aan het bed van een bewoner, van onze kinesisten, de dingen die ze me in al die jaren meegegeven hebben, bij mij even op de achtergrond geraakt zijn.

Om zo weinig mogelijk mensen over de vloer te laten komen, komen er nu momenten op me af die ik alleen probeer op te lossen, maar duidelijk niet altijd even rugsparend zijn, en ook iets minder aangenaam zijn voor onze bewoner.

En besef ik nog meer dan vroeger dat onze logistieke collega's altijd klaar stonden om toch even een handje te helpen, al gaat het hier dan om iets wat maar twee minuten tijd vraagt, maar voor mij toch wonderen doet.

Ook het keukenpersoneel, dat dagelijks of wekelijks met het eten en drank rondkomen, amaai chapeau.

Ik hoop als er wat versoepeling komt in De Wingerd, dat eerst die mensen terug meer onze woningen mogen binnen komen, want zonder dat we het misschien beseffen, is het toch ook hier elke dag sleuren met volle bakken eten of drank.

Misschien is het de leeftijd die me parten begin te spelen, ik weet het niet .... Maar het doet me toch even nadenken over het werk van elke collega die ik in deze tijd van corona nog meer ben beginnen te waarderen.

Ook besef ik steeds meer en meer hoe dankbaar onze families zijn en wat hun steun voor ons kan betekenen.

Ook onze zorgcoördinator wil ik eens extra in de bloemkes zetten, want wat hadden we gedaan zonder onze zorgcoördinator. Want weet dat ze er elke dag voor ons staat. Onze HELDIN.

Sorry voor deze hele lange brief maar jullie kennen me al een beetje he- schrijven doet voor mij soms wel wonderen.

En ik sluit nu af met veel bewondering voor heel De Wingerd.

En een dikke pluim voor jullie om dit allemaal in goede banen te leiden en om al je fijne initiatieven. ·

Vriendelijke groeten en nog een fijne zonnige dag.

Ann